

BÓNG MA

Truyện ngắn của Tạ Quang Khôi

Quyết định vào chùa tu của bà được sĩ Lượng làm nhiều người ngạc nhiên, nhất là mấy người con bà. Không ai hiểu tại sao bà nhất định đi tu. Đang sống vui vẻ với các con, các cháu, đang đi làm, công việc tốt, không nặng nhọc, lương cao, bạn bè trong sở quý mến, bỗng đùng đùng rũ bỏ tất cả mọi sự, nhất quyết choàng lên vai tấm áo tràng, xa lánh cuộc đời. Con cháu, bạn hữu, người thân, nếu có ai hỏi lý do, bà chỉ vắn tắt đáp:

- Rồi tất cả sẽ chỉ là cát bụi!

Nhiều người không tin lý do ấy, nhưng cũng không tiện hỏi thêm. Ngay chính bà cũng không tin, nói chi người khác. Lý do thật bà giấu kín, thật kín, trong lòng. Bà muốn quên nó đi để hoàn toàn sống với hiện tại, nhưng không sao quên nổi. Bà không ngờ một người đàn bà hiền lành, chân thật như bà lại có thể trở thành xảo quyệt, gian ác. Hoàn cảnh đã đẩy bà tới bước đường cùng, biến bà thành một con người khác.

Bà Lượng đậu bằng dược sĩ từ hồi còn ở Việt Nam. Chồng bà, ông Lượng, cũng là một dược sĩ, học trên bà mấy lớp. Bà mới ra trường, chưa kịp cho thuê bằng hay mở tiệm bán thuốc thì miền Nam sụp đổ. Ông Lượng là một sĩ quan quân dược nên bị tập trung đi tù cải tạo. Lúc đó, bà mới có bầu đứa con gái đầu lòng. Khi ông được trả tự do, hai vợ chồng vội dắt con vượt biên. Sang Mỹ, cả hai vợ chồng cùng vừa đi làm vừa đi học và cả hai cùng lấy lại dược bằng dược sĩ. Khi đã có cuộc sống ổn định và sung túc, ông bà mới dám có thêm con. Trong ba năm bà sinh được hai đứa con trai. Cuộc sống tưởng êm đẹp sau nhiều khó khăn, cực nhọc, nhưng một biến cố bất ngờ xảy tới làm thay đổi cuộc đời bà. Ông Lượng bị tai nạn chết trên một xa lộ. Sau cái chết bất ngờ của chồng, bà quyết định ở vậy nuôi con dù mới ngoài 40. Bà nghĩ rằng khó có người đàn ông nào tốt và hiểu biết như ông Lượng.

Thời gian trôi nhanh, đứa con gái lớn của bà tốt nghiệp đại học rồi lấy chồng. Chồng nó là một người Mỹ làm cùng sở. Bà không thích con lấy chồng ngoại quốc, nhưng ở Mỹ, cha mẹ chẳng có quyền gì hết khi đứa con đã quá 18 tuổi. Tuy không bằng lòng nhưng ngoài mặt bà vẫn vui vẻ. Lần đầu tiên gặp đứa con rể tương lai, bà không hiểu sao con gái bà lại có thể ưng một người đàn ông thô lỗ như vậy. Chuck thật cao lớn, râu ria đầy mặt. Không những thế, hắn đã có một đời vợ và một đứa con nhỏ. Hai vợ chồng ly dị, đứa con ở với mẹ và Chuck phải cấp dưỡng đều hàng tháng. Đám cưới tổ chức theo lối Mỹ. Bà không mời ai ngoài một số người thân trong gia đình. Tuy nhiên bà cũng có một an ủi là Chuck rất chiều vợ. Thấy con gái có hạnh phúc, bà không còn buồn phiền nữa, dần dần bà cũng thân thiết với con rể.

Khi có đứa cháu ngoại gái đầu tiên, bà thích lắm. Nó rất xinh, nửa giống cha nửa giống mẹ nên vẻ đẹp của nó vừa dịu dàng Á đông vừa sắc sảo Tây phương. Tên nó là Jennifer, nhưng ở nhà chỉ gọi là Jenni. Dù ở xa nhà con gái mà khi có chút thì giờ rảnh, bà cũng chạy tới chơi với cháu ngoại. Nếu mãi vui, đã quá khuya, bà ngủ lại. Nhà có phòng dành riêng cho khách phương xa. Vì đã quen như vậy, bao giờ bà cũng đem sẵn quần áo để thay đổi.

Vào một đêm bà đang ngủ say tại nhà con gái bỗng thấy có một người nằm đè lên mình. Bà choàng tỉnh dậy, điều đầu tiên bà nhận thấy là mùi rượu nồng nặc. Bà dấy dựa cố vùng ra khỏi cái thân to lớn nặng nề đang nằm trên người bà, nhưng bị hai cánh tay rắn chắc của hắn ghì chặt lấy. Bà kêu thét lên để cầu cứu thì liền bị cái miệng đầy hơi rượu bịt chặt ngay. Bà ú ớ, nghệt thờ nhưng vẫn dấy dựa. Bộ quần áo ngủ mỏng manh của bà bị lột ra một cách dễ dàng. Vì bị nghệt thờ lâu, bà yếu dần đi. Sự chống cự không còn mãnh liệt nữa. Thế rồi trong đêm đó bà bị chiếm đoạt tới bốn lần. Kẻ chiếm đoạt không ai khác, chính là thằng con rể của bà. Hắn chỉ phải dùng võ lực ép buộc bà có lần đầu. Những lần sau, hắn mượn trớn, vuốt ve để bà nhượng bộ. Sau lần thứ tư, khi trời còn tối, hắn mới buông tha bà. Trước khi ra khỏi phòng, hắn hôn nhẹ lên môi bà rồi hẹn sẽ còn gặp bà nữa. Hắn vừa ra khỏi cửa, bà vội chạy vào phòng tắm ngay.

Sau này, khi nhớ lại đêm đó, bà thăm tự hỏi sao những lần sau bà lại dễ dàng nhượng bộ như vậy. Hình như lần thứ tư, chính bà đã có cử chỉ cộng tác. Bà thăm mắc cỡ với lòng mình. Nhưng bà phải công nhận rằng hắn đã làm sống lại sự thèm muốn của xác thịt mà bà tưởng đã chết kể từ ngày chồng bị tai nạn. Bà tự hỏi có nên gặp lại hắn nữa không? Mà gặp ở đâu, chắc chắn không thể lại ở chỗ cũ, ngay trong nhà con gái bà. Không, bà quyết định không thể gặp lại hắn. Đó là chuyện loạn luân. Bị hiếp là một tai nạn. Đáng lẽ bà phải tố cáo với cảnh sát hành động tồi bại của hắn. Nhưng bà lại sợ phá vỡ hạnh phúc gia đình con gái.

Từ đó, bà không đến nhà con gái nữa. Mỗi lần nghe điện thoại, thấy tiếng Chuck, bà cắt ngay. Tình trạng đó kéo dài chừng một tháng. Một buổi tối đi làm về, từ bãi đậu xe nhìn lên cửa sổ nhà mình trên lầu 3, bà ngạc nhiên thấy đèn sáng. Nhưng bà nghĩ ngay rằng bà đã quên tắt đèn trước khi ra khỏi nhà. Nhà bà ở trong một khu condo đắt tiền, đầy đủ tiện nghi. Bà ở một mình nên đã chọn khu an ninh này. Bà yên tâm lên lầu. Nhưng khi vừa mở cửa, bà giật mình thấy Chuck ngồi lù lù ngay phòng khách sáng trưng. Bà định mở bóp lấy điện thoại cầm tay để gọi 911. Chuck đã nhanh tay hơn, giật ngay lấy cái bóp, ném vào một góc phòng. Bà chưa kịp la thì hắn đã bế bổng bà lên, hôn lên miệng bà để không cho bà nói. Bà đẩy dụa, đẩy hắn ra, nhưng sức bà làm sao chống lại được hai tay rắn chắc như gọng kìm của hắn. Rồi hắn đưa bà vào phòng ngủ.

Sau này nghĩ lại đêm hôm đó, bà còn thấy rạo rức trong lòng. Bà đã cuồng nhiệt cộng tác với hắn suốt đêm. Bà đã biến thành một người đàn bà khác, không như ngày bà làm vợ ông Lương. Hồi đó, bà chỉ hưởng ứng một cách thụ động. Bây giờ đối với Chuck bà đã biến thành con hổ đói lâu ngày mới vồ được mồi. Phải chăng vì Chuck có nhiều kiểu cách hơn ông Lương ngày xưa? Bà phải công nhận rằng bà đã được hưởng một đêm đầy lạc thú và thỏa mãn. Sáng ra, khi chia tay với Chuck, bà hỏi hắn làm cách nào đã lọt được vào nhà bà. Hắn cho biết vợ hắn có chìa khóa cửa. Lúc đó bà mới nhớ rằng bà đã phát cho mỗi con một chìa khóa để chúng muốn đến thăm bà bất cứ lúc nào cũng được, không cần báo trước, ngay cả khi bà đi vắng. Mẹ con với nhau có gì phải giấu diếm, riêng tư.

Chính vì các con bà đều có chìa khóa nhà bà mà sau đó bà phải hẹn Chuck ở một nơi khác kín đáo hơn. Cứ cuối tuần hai người lại đến một motel cách nhà khoảng 5, 7 dặm. Bà thường đem đồ ăn đến để ăn chung với hắn. Bà đắm chìm trong hoan lạc và quên hết mọi sự chung quanh. Chưa bao giờ bà thấy sung sướng bằng lúc này. Mỗi tình của hai người được giữ bí mật gần như tuyệt đối. Không một ai nghi ngờ, kể cả các con bà. Cuộc tình của mẹ vợ và con rể kéo dài gần một năm.

Rồi một hôm, Chuck ngỏ ý muốn bỏ vợ để chính thức lấy bà vì hắn yêu bà hơn yêu vợ. Không những thế, khi ân ái với bà, hắn không sợ bà mang thai nên trong lòng rất thoải mái. Ngoài ra, hắn không muốn có thêm con nữa, hai đứa là đủ rồi. Nghe hắn nói vậy, bà giật mình hoảng sợ. Không, không thể nào bà chính thức lấy hắn được. Bà không thể lấy tranh chồng của con gái. Không những thế, về tuổi tác, quá chênh lệch. Bà chỉ còn mấy tuổi nữa là sáu mươi, trong khi đó Chuck kém bà tới hai chục tuổi. Bà quyết liệt từ chối đề nghị đó. Không những thế, bà còn tuyên bố chấm dứt cuộc tình loạn luân này. Từ nay, nếu hắn còn tìm cách đến gần bà nữa, bà sẽ gọi cảnh sát. Hắn nhìn bà đăm đăm, rồi lẳng lặng đi ra ngoài, khi trở vào hắn mang theo một cái túi nhỏ. Trong túi có một máy thu hình. Hắn mở cho bà xem những cảnh hai người ân ái mà hắn thu lén từ bao giờ không biết. Có những cảnh bà đáp ứng rất cuồng nhiệt, có cảnh bà chủ động hắn chỉ thụ động... Những cảnh đó đã làm bà chết điếng cả người, vừa mắc cỡ vừa hoảng sợ. Bà không ngờ trong lúc đắm đuối lại có thể “hư hỏng” đến như vậy. Lúc đó, bà đã biến thành một con người khác, một con thú trong cơn mê nhục dục. Khi bà xem xong, hắn vừa cắt máy vừa dọa sẽ in ra thành nhiều bản để phân phát cho mọi người, trong đó có cả các con bà, nếu bà nhất định không chịu lấy hắn. Bây giờ bà mới biết hắn là con người thủ đoạn, mưu mẹo thì đã trễ, quá trễ.

Đe dọa bà xong, hắn đi về, bỏ mặc bà ngồi một mình trong căn phòng yên lặng của motel. Bà nghĩ đến cái chết, chỉ có chết mới không bị nhục nhã. Lấy hắn cũng là một điều nhục nhã vì đã lấy tranh chồng của con gái. Nhưng nếu bà chết rồi, hắn vẫn phổ biến những đoạn phim ân ái này, các con bà cũng vẫn bị nhục lây. Có một người mẹ tồi tệ như vậy, chúng không còn mặt mũi nào để nhìn bất cứ ai nữa. Cái chết của bà cũng không có ích gì. Vậy thì... vậy thì hắn phải chết thì mới bịt miệng hắn được. Bà rùng mình khi nghĩ rằng mình có thể trở thành một kẻ sát nhân. Nhưng bà phải làm bất cứ chuyện gì để bảo vệ danh dự cho các con. Rồi bà nghĩ đến hậu quả của việc sát nhân nếu bà dùng dao hay súng giết hắn. Bà sẽ phải ra tòa, cảnh sát sẽ điều tra ra nguyên nhân, bà và các con bà vẫn bị nhục. Không, bà không thể ra tòa được. Nhưng hắn vẫn phải chết, bà đã quyết định như vậy. Không thể thay đổi được nữa. Danh dự của các con bà là điều quan trọng nhất ở cõi đời này. Hắn phải chết một cách bí mật. Nếu không thể dùng dao hay súng, bà sẽ đầu độc hắn. Đầu độc một cách bí mật. Nghĩ đến chất độc, bà tin rằng bà là người hiểu biết rất nhiều. Bà là một dược sĩ, am hiểu tường tận về các hóa chất. Suốt đêm hôm đó bà nghĩ cách đối phó với Chuck. Bà không thể tuyệt giao với hắn ngay được mà phải mềm mỏng để hắn không có những hành động trả thù bất lợi cho bà trước khi bà ra tay. Thôi thì, bà tự an ủi, hãy nhẫn nhục chịu đựng một thời gian ngắn nữa, “qua sông phải lụy đò”. Mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa. Hôm sau, bà tìm tòi, đọc lại những sách về các hóa chất, nhất là phần nói về chất độc.

Cuối tuần, bà vẫn đến gặp Chuck ở một motel, dù lòng bà đã nguội ngắt. Bà vẫn phải chiều hắn để hắn yên tâm, nhưng bà không còn đáp ứng một cách tích cực như trước nữa. Khi hắn nhắc tới chuyện hai người chính thức lấy nhau, bà cho biết theo nguyên tắc bà đã bằng lòng, nhưng phải tính toán kỹ lưỡng và từ từ. Thấy bà đã thuận, hắn vui vẻ, yên tâm. Cuộc ân ái thêm nóng bỏng. Mới đầu bà chỉ miễn cưỡng chiều hắn nhưng về sau bà cũng nồng nàn cộng tác.

Hai tuần sau, Chuck chết vì tai nạn. Nhà chức trách điều tra thấy lượng rượu trong máu hắn quá cao. Ngoài ra, còn một chất gì đó mà người ta chưa xác định được, cũng không đáng quan tâm vì nguyên nhân chính của tai nạn chắc chắn là rượu rồi. Xe hắn đụng rất mạnh vào một gốc cây bên đường. Hắn bị dập ngực vì không thắt dây an toàn nên chết ngay tại chỗ.

Trong khi mọi người họp nhau ở nhà quan để tiếp khách phúng điếu, bà Lượng lên vào nhà con gái để lấy hết các cuốn phim và cả máy thu hình mà Chuck đã quay lên trong các cuộc ân ái với bà. Sở dĩ bà tìm thấy dễ dàng những cuốn phim này vì hắn đã tiết lộ chỗ giấu cho bà biết khi hai người đang quần quít ghi chặt lấy nhau. Hắn nói để chiều lòng bà vì tin rằng bà sẽ là vợ hắn, không còn phải nghi ngờ, giấu diếm gì nữa. Bà hủy hết tất cả những cuốn phim bà lấy được, dù mới hay cũ, dù không phải là phim chụp lên. Bà đâu có thì giờ để xem kỹ lại tất cả. Còn máy thu hình bà phá hư rồi ném vào một thùng rác công cộng xa nhà cho chắc chắn không một người quen nào tình cờ nhặt được.

Nửa năm sau đám ma Chuck, bà Lượng xuống tóc vào chùa tu khi biết chắc danh dự của các con bà vẫn được an toàn, nhưng lương tâm của bà không yên ổn. Hàng đêm bà vẫn mơ thấy Chuck. Có lúc hắn trần truồng khiêu gợi, có lúc hắn máu me bết, lại có lúc hắn nhìn bà như oán như hờn. Không những thế, mỗi lần nhìn vẻ mặt buồn thảm vì thương nhớ chồng của con gái, bà cũng xót xa trong lòng. Dù vẫn biết Chuck không xứng đáng được vợ thương yêu như vậy, bà cũng không thể nói hết sự thật cho con gái biết... Bà mất ngủ nhiều đêm nên gầy ốm hẳn đi. Tinh thần bà sa sút nhanh chóng. Cuối cùng bà đành rũ bỏ hết để vào chùa tu. Bà hy vọng bóng ma của Chuck sẽ không còn dám quấy phá bà nơi cửa Phật nữa. Bà cũng muốn sám hối về những việc bà đã làm.

Nhưng cửa chùa cũng không ngăn nổi bóng ma Chuck hiện ra. Có lúc bà nhìn lên tượng Phật, thấy Chuck máu me đứng cạnh. Bà vội nhắm mắt lại, để hết tâm trí vào kinh kệ, nhưng bóng ma Chuck vẫn không tha bà. Bất cứ ở chỗ nào bà cũng thấy Chuck ngay bên cạnh. Có lần bà nghĩ tới bác sĩ tâm thần, nhưng lại sợ sẽ phải kể hết sự thật cho bác sĩ nghe. Nếu chỉ mình bác sĩ biết chuyện để tìm cách chữa bệnh thì bà không sợ. Bà không biết rõ bác sĩ có tố cáo hành động sát nhân của bà cho cảnh sát không? Có thể có mà cũng có thể không. Nhưng với điều kiện hiện tại, bà phải biết chắc chắn như thế nào chứ không muốn lao đầu vào một tình trạng mập mờ.

Từ ngày vào chùa, bà càng sa sút thêm. Các con bà cứ cuối tuần lại đến thăm, đều tỏ vẻ hoảng sợ, lo lắng. Họ nghĩ rằng bà không chịu nổi cơm chay nên khuyên bà hãy tạm ngưng tu hành, về nhà tĩnh dưỡng một thời gian cho lại người. Bà không nghe lời các con vì bà biết căn bệnh của bà. Làm sao xua đuổi được hình bóng Chuck ra khỏi tâm trí bà thì bà sẽ khỏi hết bệnh. Bà đã dùng nhiều thuốc an thần, cả thuốc ngủ nữa, mà vẫn không có hiệu nghiệm. Bà đã xin sư trụ trì chùa lập một đàn giải oan cho hắn với hy vọng hắn được siêu thoát. Vậy mà hắn vẫn không chịu buông tha bà.

Tinh thần bà xuống thấp, luôn luôn hoảng hốt. Bà cố gắng để hết tâm trí vào việc tụng niệm, tham gia mọi công việc của nhà chùa dù không phải phận sự của bà, mong quên đi hình bóng Chuck. Nhưng đến khi bà chỉ có một mình, hắn lại hiện ra, có lúc mờ mờ ảo ảo, có lúc rõ ràng như còn sống. Bà thường khấn thầm: *“Chuck ơi, đừng quấy phá tôi nữa. Tôi đâu có muốn hại anh, nhưng anh đã dẫn tôi đến bước đường cùng. Thôi thì hẹn kiếp sau, tôi sẽ đền bù xứng đáng.”* Bà khấn cả tiếng Việt lẫn tiếng Anh. Không biết Chuck có nghe được không, nhưng hắn vẫn bám sát lấy bà.

Người trong chùa thấy bà hốc hác hẳn đi và lúc nào cũng ngơ ngác ngác, không tinh táo. Họ đồng ý với các con bà là bà nên về nhà tĩnh dưỡng một thời gian cho khỏe lại, rồi mới có thể tiếp tục tu hành. Thế rồi, các con bà đến đón bà về nhà. Bà thần thờ theo chúng như một người không hồn. Cô con gái lớn, vợ góa của

Chuck, đưa bà về nhà cô ta. Hai người em trai không có ý kiến gì, vì nghĩ rằng mẹ ở với chị là thuận tiện và hợp lý nhất. Cô xếp cho mẹ ở căn phòng dành cho khách. Thoạt bước vào phòng bà Lượng hơi giật mình, nhưng rồi cũng lại ngơ ngơ ngác ngác. Bà đứng nhìn quanh một lúc, rồi bỗng chạy vội ra với vẻ mặt hoảng sợ. Cô con gái hỏi tại sao, bà chỉ ú ớ: “*Có ma!...Có ma!...*” Cô nhìn mẹ rồi nhìn vào phòng. Cô không tin giữa ban ngày lại có ma hiện hình. Cô lắc đầu nghĩ rằng mẹ cô vì ăn chay lâu ngày, người bị suy nhược nên đã nhuốm bệnh. Cô lại nắm tay mẹ dắt trở vào phòng nhưng bà cưỡng lại, giật tay ra. Cô nhìn mẹ nửa bức mình nửa thương hại. Suy nghĩ một lát, cô đưa mẹ xuống lầu, vào một phòng trống khác, đó là phòng của vợ chồng cô trước kia. Từ khi Chuck qua đời, cô dọn sang ở chung phòng với con gái cho đỡ nhớ chồng. Tuy gọi là phòng trống nhưng cũng có giường ngủ và một bàn đêm nhỏ ở cạnh đầu giường. Cô dọn dờ mẹ nghỉ ngơi, tính dưỡng ít bữa sức khỏe sẽ hồi phục. Cô hứa sẽ tầm bổ cho bà bằng những món bà vẫn ưa thích. Bà đưa mắt nhìn quanh bằng đôi mắt không thần, rồi bà cười vu vơ. Cô gái hỏi bà cười gì, bà không đáp, nhưng vẫn cười, nụ cười ngờ nghếch.

Thấy mẹ không còn sợ ma nữa, cô con gái yên tâm bỏ đi. Đến tối, cô trở lại để mời mẹ ra ăn cơm. Cô bật đèn lên, thấy mẹ ngồi trên một mép giường, vẫn mặc cái áo tràng của nhà chùa và vẫn ngơ ngác...cười. Cô ngạc nhiên hỏi mẹ sao không thay quần áo và không mở đèn cho sáng? Bà im lặng, chỉ nhìn vào quăng không bằng đôi mắt không thần. Cô bỗng nghe ớn lạnh dọc xương sống, hoảng sợ chạy ra khỏi phòng, gọi điện thoại ngay cho hai em để báo tin mẹ không còn bình thường nữa. Chỉ nửa giờ sau, hai người con trai tới. Họ vào thăm mẹ, rồi cả ba cùng quyết định đưa mẹ vào bệnh viện...

Tạ Quang Khôi

30-11-2007